

Dániel könyve – huszonhatodik szám

Nebukadneccar hét ideje: prófétai kárpit, amely feltárja a pogányságot, a pápaságot és az Egyesült Államokat

Jeff Pippenger
2023-12-21

A negyedik fejezetben Nebukadneccar jelképe bámulatos. Az ő „hét ideje” azokat az időszakokat jelképezte, amelyek alatt a pogányság (a mindennapi) és a pápaság (a pusztító vétek) megtaposta a szentélyt és a sereget.

Azután hallék egy szentet szólni; és egy másik szent monda annak a bizonyos szentnek, aki szólt: Meddig tart e látomás a mindennapi áldozat felől és a pusztító vétek felől, hogy mind a szenthely, mind a sereg megtapostassék? Dániel 8:13.

„Mind a szenthely, mind a sereg” megtiprása, amelyet a tizenharmadik vers említ, azt a „hét időt” jelképezi, amely Isten két haragjának utolsója volt; Nebukadneccar „hét ideje” pedig azt a „hét időt” jelképezi, amely Isten haragjainak elsője volt, ám prófétailag mindkettő ugyanazon vonalként van ábrázolva.

És kiterjesztem Jeruzsálemre Samária mérőzsinórját és az Áháb házának mérőőnját; és letörlöm Jeruzsálemet, miként az ember letörli a tálat, letörli, és fenekével felfordítja.
2Királyok 21:13.

Dániel könyve nyolcadik fejezete, tizenharmadik verse Isten haragjának második vonalára vonatkozik, amely Júda déli királyságára nehezedett, Kr. e. 677-ben kezdődően. Nebukadneccar „hét ideje” Isten haragjának első vonalát jelképezi, amely Izráel északi királyságára nehezedett, Kr. e. 723-ban kezdődően. Nebukadneccar „hét ideje” ezerkétszázhatvan évet jelképez, amely alatt a pogányság taposta a szentélyt és a sereget, amit aztán az az ezerkétszázhatvan év követett, amely alatt a pápaság taposta a szentélyt és a sereget.

A pápaság egyszerűen a kereszténység hitvallásával befedett pogányság. Úgyszólván „megkeresztelt pogányság”. A katolicizmusban semmi sincs, ami Krisztust vagy a kereszténységet képviselné. A világ ezt a tényt a sötét középkor történelmében megtanulta, de 1798 óta a világ elfelejtette. A pápaságnak ugyanaz a szíve, mint a pogányságnak. A vallás és a vallások szertartásai azonosak. Nabukodonozor „hét időre” szóló ítélete abból állt, hogy egy vadállat szívét kapta. A vadállati szív, amelyet kapott, az a szív volt, amely a pogányság vallását jelképezte, akár nyílt pogányságról, akár katolicizmus formájában leplezett pogányságról volt szó. White testvérnő azonosítja, hogy a Jelenések könyve tizenkettedik fejezetében szereplő sárkány Sátán, de másodlagos értelemben a pogány Róma.

„Így tehát, noha a sárkány elsődlegesen Sátánt jelképezi, másodlagos értelemben a pogány Róma szimbóluma.” The Great Controversy, 439.

A fenevad, amelyet Nabukodonozor „hét időn” át jelképezett, a sárkány fenevada volt ezerkétszázhatvan napon át, majd a katolicizmus fenevada újabb ezerkétszázhatvan napon át. E napok végén Nabukodonozor az Egyesült Államok jelképe, amely végső soron a hamis próféta. Prófétai értelemben Nabukodonozor a sárkányt, a fenevadat és a hamis prófétát jelképezte, amelyek azt a hármass hatalmat alkotják, amely a lelki Babilont képezi, és amely a világot Armageddonba vezeti. Nabukodonozor a szó szerinti Babilont képviseli, és így módon az utolsó napok lelki Babilonát alkotó mindhárom hatalom szimbólumául szolgált.

Az imént azonosított jelképrendszer felismeréséhez először szükséges Nebukadneccart 1798-ban elhelyezni, amikor királysága helyreállítatik a „hét idő” végén. Ezt az útjelzőt Dániel könyve negyedik fejezetében fogjuk meghatározni, mielőtt hozzákezdünk ahhoz, hogy a fejezetet rendszeresebb módon végighaladjunk.

Az „idő végén”, 1798-ban Dániel könyve felnyitott, és a könyv akkor betöltötte azt a rendeltetését, hogy egyre növekvő világosságot tárjon fel, amely próbára tesz, megtisztít, és az imádók két csoportját hozza létre. Dániel könyvének felnyitása jelzi annak a háromlépcsős próbatételi folyamatnak a kezdetét, amely az abban az időben kinyilatkoztatott igazságokon alapul.

És ezt mondta: Menj el, Dániel, mert e szavak el vannak zárva és le vannak pecsételve a vég idejéig. Sokan megtisztulnak, megfehéřítetnek és megpróbáltatnak; a gonoszok pedig gonoszul cselekszenek, és a gonoszok közül senki sem érti meg; az értelmesek azonban megértik. Dániel 12:9, 10.

A Dániel könyvből és a Jelenések könyvből álló könyv felnyitásának prófétai célja az, hogy próbára tegye azt a nemzedéket, amely annak a történelemnek az idején él, amikor a könyv felnyitatik. Dániel tizenkettedik fejezetében három időprófécia van megjelölve. Az első az ezerkétszázhatvan év, amely alatt a szent nép hatalmának szét kellett szórátnia.

Te pedig, Dániel, zárd be e szavakat, és pecsételd le a könyvet a vég idejéig: sokan ide-oda futnak majd, és megnövekedik az ismeret. És én, Dániel, láttam, és íme, ott állt még kettő, egyik a folyó partjának innenső oldalán, a másik pedig a folyó partjának túlsó oldalán. És egyikük így szólt a gyolcsba öltözött férfihoz, aki a folyó vizei fölött volt: Meddig tart még e csodálatos dolgok vége? És hallottam a gyolcsba öltözött férfit, aki a folyó vizei fölött volt, amint jobb kezét és bal kezét az égre emelte, és megesküdött az örökké élőre, hogy ideig, időig és fél időig tart; és amikor véghezviszi a szent nép erejének szétszórását, mindezek véget érnek. Dániel 12:4–7.

A tizenkettedik fejezet másik két prófétai időszaka az ezerkétszázkilencven nap és az ezernégyszázharmincöt nap.

És hallám, de nem értém; akkor mondám: Uram, mi lesz ezeknek a vége? Ő pedig monda: Menj el, Dániel, mert e beszédek bezárattak és lepecsételtettek a vég idejéig. Sokan megtisztulnak, megfehéřítetnek és megpróbáltatnak; de a hitetlenek hitetlenül cselekszenek, és a hitetlenek közül senki sem érti; az értelmesek pedig megértik. Attól az időtől fogva pedig, hogy elvételik a mindennapi áldozat, és felállítatik a pusztító utálatosság, ezerkétszázkilencven nap lesz. Boldog, aki várja és megéri az ezerháromszázharmincöt napot.

Dániel 12:8–12.

E versekben a „vég ideje” kétszer is említésre kerül, és úgy van meghatározva, mint az a pont, amikor Dániel szavai felnyitnak. Azok a szavak, amelyek a „vég idején” történő felnyitást tárgyat képezik, az ezerkétszázhatvan (egy idő, idők és fél idő), az ezerkétszázkilencven és az ezerháromszázharmincöt prófétai időszak. A három időszak közül kettő „napok”-ként van meghatározva. A három közül kettő 1798-ban ért véget, a harmadik pedig 1843 legvégén. Éppen 1843 legvégén, mert az igevers ezt mondja: „boldog, aki várja, és eljut...”

A „cometh” szó jelentése: érint. Áldott tehát az, aki vár, és egyúttal el is éri 1844 első napját. A tíz szűzről szóló példázat késedelmi ideje a millerita történelem első csalódásakor kezdődött, és az a csalódás 1843 legutolsó napján következett be, és 1843 legutolsó napja érinti 1844 legelső napját. A várás áldása akkor kezdődött, amikor a késedelmi idő az első csalódáskor elkezdődött.

E versekben még sokkal több mindenről kellene szólnunk, itt azonban azt a kérdést vizsgáljuk, hogy mi Dániel prófétai szerepe. Dániel könyvének célja — amelyet a szakaszban maga Dániel képvisel — az, hogy a könyv felnyitásakor egy háromlépcsős próbatételi folyamatot hozzon létre. Dánielnek azt mondatott, hogy menjen a maga útján a vég idejéig, amikor a könyvet fel kell nyitni. A fejezet befejezése azt hangsúlyozza, mi fog történni, amikor elérkezik a vég ideje.

Te pedig menj el a te utadon mindvégig; mert megnyugszol, és a napoknak végén megállasz a neked rendelt osztályrészben. Dániel 12:13.

Dániel könyvének a maga osztályrészében kellett állnia Dániel prófétai napjainak végén.

„Amikor Isten különleges feladatot bíz egy emberre, annak a maga sorsrészében és helyén kell megállnia, miként Dániel is tette, készen arra, hogy válaszoljon Isten hívására, készen arra, hogy betöltse az Ő szándékát.” Manuscript Releases, 6. kötet, 108.

A vég idején, 1798-ban, Dániel a maga osztályrészében állt, amit a tizenharmadik vers így fejez ki: „a napok végén”. Nabukodonozor „hét idő”-nyi számkivetésének vége 1798-at jelöli meg, mert az „a napok végén” zárult le.

És a napok végén én, Nabukodonozor, szemeimet az égre emeltem, és értelmem visszatért hozzám, és áldottam a magasságos Istent, és dicsértem és tiszteltem őt, aki örökké él, akinek uralma örökkévaló uralom, és az ő országa nemzedékről nemzedékre megmarad. És a föld minden lakója semminek számíttatik; és akarata szerint cselekszik az ég seregében és a föld lakói között; és nincs senki, aki megakadályozhatná kezét, vagy ezt mondhatná neki: Mit cselekszel? Ugyanabban az időben értelmem visszatért hozzám; és királyságom dicsőségére méltóságom és fényességem visszatért hozzám; és tanácsosaim és főembereim fölkerestek engem; és megerősítettem királyságomban, és rendkívüli nagyság adatott nekem. Most azért én, Nabukodonozor, dicsérem, magasztalom és tiszteltem a menny Királyát, akinek minden cselekedete igazság, és az ő útjai ítélet; és akik kevélységben járnak, azokat meg tudja alázni. Dániel 4:34–37.

A „napok vége” kifejezés az 1798-ban bekövetkező vég idejét jelenti. Nabukodonozor ekkorra megszilárdult az ő országában, amely többé már nem a pogányság és a pápaság fenevadainak

története volt. Ekkor Nabukodonozor egy teljesen megtért embert jelképezett, és ezáltal a bibliai prófécia földi fenevadát is jelképezte, amely 1798-ban kezdett uralkodni, és bár báránként indult, arra volt rendelve, hogy végül sárkánként szóljon. Ő azt a földi fenevadat jelképezi, amely Ézsaiás huszonharmadik fejezetének beteljesedéseként hetven jelképes évig uralkodott, miként az ő szó szerinti országa hetven szó szerinti évig uralkodott. A jelképrendszer „légmentesen zárt”.

Nebukadneccar prófétai összekötő kapcsot jelképez a Jelenések könyve tizenkettedik és tizenharmadik fejezetében ábrázolt három hatalom között. Ott ezeket a sárkánnyal, a tengerből feljövő fenevaddal és a földből feljövő fenevaddal azonosítják. A Jelenések könyve tizenhatodik fejezetében ezek azok a három hatalom, amelyek Armageddonhoz vezetik a világot.

Nebukadneccar „hét ideje” mindhárom fenevadat összekapcsolja, mert a szó szerinti Babilon a lelki Babilont szemlélteti, és ugyanaz a prófétai vonal, amely Dániel könyvében található, a Jelenések könyvében folytatódik, mert a két könyv kölcsönösen tökéletességre viszi egymást.

Nabukodonozor 1798-at a sárkány, a fenevad és a hamis próféta közötti prófétai összekötő kapocsként ábrázolja. 1798 „a vég ideje” volt az első angyal üzenete és a millerita történelem számára. William Millert az vezette, hogy teljes prófétai rendszerét a pogányság sárkányának és a katolicizmus fenevadának felismerésére építse, de az Egyesült Államokat mint földből feljövő fenevadat és hamis prófétát nem látta meg. Az 1798-ban bekövetkező „vég ideje” előtti történelmet láthatta, de a jövő még mindig jövő volt. Az 1989-ben bekövetkező „vég idején” akkorra mindhárom hatalom felismerhetővé válik.

A sárkány és a fenevad prófétai felismerésének 1798-ban történt felpecsételés alóli feloldását a hetedik, nyolcadik és kilencedik fejezet Ulai folyója jelképezi. A sárkány, a fenevad és a hamis próféta prófétai felismerésének 1989-ben történt felpecsételés alóli feloldását a tizedik, tizenegyedik és tizenkettedik fejezet Hiddekel folyója jelképezi. Nabukodonozor az első angyal 1798-ban megérkezett mozgalmát képviseli, és előképe Belsazárnak, aki a harmadik angyal 1989-ben megérkezett mozgalmát képviseli. Ezért Nabukodonozor második álma, a negyedik fejezetben, az első angyal üzenetét jelképezi.

Nebukadneccar „hét ideje” 1798-ban, „a vég idején” ért véget, a közelgő ítélet figyelmeztető üzenetének megérkezésével. „A napok végén” már megtért ember, így a földi fenevad köztársasági szarvát jelképezi abban az időben, amikor bárányszerű volt. Ugyanakkor a földi fenevad filadelfiai protestáns szarvát is jelképezi.

Mint Babilon első királya, előképe Babilon utolsó királyának, Belsazárnak. Az ő ítéletét Nimród ítélete jelképezte, és ez viszont Belsazar ítéletének előképe volt. Az ő ítélete az 1844. október 22-én megnyílt vizsgálati ítélet kezdetét szemléltette.

Nebukadneccar király, minden népnek, nemzetnek és nyelvnek, akik az egész földön laknak: Sokasodjék békességetek! Jónak láttam tudtul adni a jeleket és csodákat, amelyeket a felséges Isten cselekedett velem. Mily nagyok az ő jelei, és mily hatalmasak az ő csodái! Az ő országa örökkévaló ország, és az ő uralma nemzedékről nemzedékre tart. Én, Nebukadneccar, nyugalomban voltam házamban, és virágzó állapotban palotámban. Álmodtam, amely megrémített engem, és fekvőhelyemen támadt gondolataim és fejem látomásai

nyugtalanítottak engem. Dániel 4:1–5.

Az álom félelemmel töltötte el Nabukodonozort, és az álom jelképrendszere az első angyal örökkévaló evangéliumát ábrázolja, amely arra szólítja fel az embereket, hogy „féljétek az Istent”.

És láttam egy másik angyalt az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy hirdesse a föld lakosainak, minden nemzetnek, törzsnek, nyelvnek és népnek, ezt mondva nagy szóval: Féljétek az Istent, és adjatok dicsőséget neki, mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait. Jelenések 14:6, 7.

Az örökkévaló evangélium háromlépcsős üzenet: az első lépés, amint azt az első angyal képviseli, az Isten félelme; a második lépés, hogy dicsőséget adjunk neki; a harmadikat pedig ítéletének órája jelképezi. A „dicsőség” a jellemet jelenti, és a Nimród lázadásáról szóló történetben a második „menjünk le” az a pont, ahol a város és a torony jellemét megvizsgálták. Ez vizsgálati ítélet volt. Az egyház és az állam egyesülése a fenevad képe, és Nimród második lépése a fenevad képének megnyilvánításában állt; az örökkévaló evangélium második lépése azonban Isten jellemének megdicsőülését eredményezi, nem Nimródét.

Nabukodonozor félelme az első próba jelképe, miként Dániel döntése is, hogy nem eszi Babilon étrendjét, mert Dániel Istent félt. Az első angyal 1798-ban érkezett meg a történelemben, és ezt követően 1840. augusztus 11-én ruháztatott fel hatalommal. Nabukodonozor álma az első üzenet megérkezését a vég idejére, 1798-ra helyezi.

Láttam egy álmot, és az megrettentett engem; fekvőhelyemen támadt gondolataim és fejem látomásai nyugtalanítottak engem. Ezért rendeletet adtam ki, hogy hozzák elém Babilon minden bölcsét, hogy tudassák velem az álom magyarázatát. Akkor bejöttek az írástudó varázslók, a csillagjósok, a káldeusok és a jövőmondók; és elmondtam előttük az álmot, de annak magyarázatát nem tudatták velem. Végül pedig bejött elém Dániel, akinek neve Baltazár az én istenem neve szerint, és akiben a szent istenek lelke van; és elmondtam előtte az álmot, mondván: Ó, Baltazár, a varázslók fejedelme, mivel tudom, hogy a szent istenek lelke van benned, és semmi titok nem okoz neked nehézséget, mondd meg nekem álmod látomásait, amelyeket láttam, és azok magyarázatát. Dániel 4:5–9.

Az első üzenetnek a vég idején, 1798-ban bekövetkező elérkezése, amelyet Nebukadneccar félelme jelképez, azt az időpontot jelöli, amikor Dániel könyvét fel kellett nyitni.

Te pedig, Dániel, zárd be e szavakat, és pecsételd le a könyvet a vég idejéig: sokan ide-oda futkosnak majd, és a tudás megnövekszik. ... És ezt mondta: Menj el, Dániel, mert e szavak be vannak zárva és le vannak pecsételve a vég idejéig. Sokan megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak; de a gonoszok gonoszul cselekszenek, és a gonoszok közül senki sem érti meg; az értelmesek pedig megértik. Dániel 12:4, 9, 10.

Amikor Dániel könyve „a vég idején” felnyitott, az emberek elhívást kaptak arra, hogy jöjjenek és vizsgálják meg az ismeret gyarapodását, és ez az elhívás végül az imádók két osztályát hozta létre. Az egyik osztály nem tudta megérteni, a másik osztály pedig igen. Babilon bölcsei, akiket

„az írástudó papok, a csillagjósok, a káldeusok és a jövőmondók” jelképeznek, nem tudták megérteni, Dániel azonban megértette. A babiloni „bölcsek” nem tudták megérteni, és ezért a gonoszokat jelképezik. Dániel a bölcseket jelképezte.

A következő cikkben a Dániel könyve negyedik fejezetét folytatjuk.

„Akik hűtlenek Isten munkájához, azokból hiányzik az elvi szilárdság; indítékaik nem olyan természetűek, hogy minden körülmények között a helyeset válasszák. Isten szolgáinak mindenkor érezniük kell, hogy munkaadójuk szeme előtt állnak. Ő, aki figyelemmel kísérté Belsazar szentségtörő lakomáját, jelen van minden intézményünkben, a kereskedő irodájában, a magánműhelyben; és a vértelen kéz éppoly bizonyosan feljegyzi mulasztásokat, mint ahogyan feljegyezte a káromló király rettenetes ítéletét. Belsazar kárhoztatása tüzes betűkkel íratott meg: „Mégmérettél a mérlegen, és híjával találtattál”; és ha elmulasztjátok teljesíteni Istentől kapott kötelezettségeiteket, a ti kárhoztatásotok is ugyanaz lesz.” Messages to Young People, 229.